

midlede her i Landet fremfor til Kapitalisterne. Vi ville i mange Tilfælde faae Brug for en saadan Betragtning og Handlemaade af den ærede Minister i denne Session, og jeg vil derfor gjerne tage det som et Varsel for, at alle de Smaa og Undertrykte ogsaa ville blive modtagne med aabne Arme af Ministeren. Men naar den ærede Minister henviser til andre Lande, da skal det her ikke glemmes, at der, hvor Konverteringen er gaaet igjennem, har den paagjældende Minister arbeidet med en Rigsdag, som havde Tillid til Ministeren, men jeg siger, at det danske Folkething har en grundig Mistillid til Ministeren, og at han Dag for Dag i en Række af Aar har givet Folkethinget al Anledning til at nægte ham en Understøttelse af hans Stilling. Der tales om, hvad der er passeret andet Steds. Ja vel, i Norge, der har de ogsaa konverteret eller ere i Færd dermed, men den Minister, der konverterer i vort Broderland, har ganske vist en anden Stilling til Folkerepresentationen end vor Conseilspræsident. I Norge er det ligesom her, at man slet ikke tiltror Konverteringen af Statsmidlerne nogen Indflydelse paa Rentefoden. Ivertimod, Norges Hypothekbank følger Landmandsbankens Exempel her og optager et stort Laan i Tydskland for at faae Rentefoden nedsat, og lige saa lidt som man jo her venter Noget af Konverteringen, lige saa lidt ventes det i Norge; der staar den norske Hypothekbank aldeles paa det Standpunkt med Hensyn til Rentefoden, som Landmandsbanken her indtager. Den ærede Minister siger i sin Henvendelse til Thinget, at han naturligtvis ikke vil give denne Konverteringslov uden Thingets Bifald og Rigsdagens Billigelse. Ja, det skulde vi vel takke ham for? Nei, det mener jeg nu slet ikke, vi faae jo ellers det ene Provisorium efter det andet, og dersom det stod i Ministerens Maagt, veed jeg ikke, hvorfor han i dette Tilfælde skulde tilfidesætte sin Mening om Provisorer. Han kunde jo sige som sædvanlig, at det er nødvendigt, ellers kan der ikke regjeres. Men nei! den ærede Minister kan ikke faae sine Obligationer affatte i Udlandet uden at have Rigsdagens Samtykke til Konverteringen, og derfor er det, at det er ham en Nødvendighed nu at forliges med Rigsdagen om dette Spørgsmaal. Tabte han Slaget her i Dag, var han blameret i Udlandet, og kunde da ikke blive her længere paa den Post, hvorfra jeg og mine Meningsfæller saa tidt og mange Gange til vort Fædrelands Vel have ønsket ham fjernet. Derfor undrer det mig ikke, at den ærede Minister vil gjøre sig Hjelpen for Folkethinget og søger at staffe sig en Bevilling, som vi

ikke skulde at give ham. Men ville da disse 5—600,000 Kroner være til nogen Gavn for den danske Stat, saa længe den ærede Minister indtager den Plads? Jeg tror ikke, at jeg behøver at gjøre Andet end at henbije til de 2 sidste Aars provisoriske Finantslove. Jeg tror, at deri ligger Beviser nok for, at vi ikke bør forsøge Ministerens Midler til Besæftninger og andre provisoriske Foranstaltninger, og jeg tror, at det vilde gavne os meget mere, om vi vare fri for at bruge en halv Million mere i saadanne Diemed, som ere lige mod Rigsdagens Bevillinger. Man vil selvfølgelig svare mig, at det ikke kan indskrænktes til det ene Aar, og at det er i en uberegnelig Fremtid, at den danske Stat vil nyde Fordel af denne Konvertering. Velan, jeg erkjender dette, og jeg forstaar meget vel, at en stor Del af Thingets Medlemmer i Genhold dertil kan stemme for Forslaget, uagtet de principielt ere imod at give Ministeren Estrup eller hans Regjering nogenjomhelst Billigelse eller Understøttelse. Det forstaar jeg altsammen, men jeg bebrejder Udvalget, at det ikke med Bestemthed har stillet Ministeren det Vilkaar, at han skulde komme med et Forslag, hvorved denne halve Million blev anvendt i Diemed, der af Rigsdagen blev anerkjendte for at være gode eller gavnlige, og at der altsaa fra Ministerens Side blev stillet et Pant for, at denne halve Million, som nu stæntes ham her igjennem denne Lov, ikke skal blive anvendt i forkastelige provisoriske Diemed.

Schiøtz: Jeg er ved nøiere Overveielse bleven ganske uenig med det ærede Medlem, der nu havde Ordet, om Konverteringens Indflydelse paa Prioritetsrentens Nedgang. Jeg er bleven overbevist om, at Konverteringen vil medføre en saadan Nedgang; men jeg maa samtidig erkjende, at den eneste Grund hvorfor jeg har sluttet mig til mine Kolleger i Udvalget i denne Sag, er den, at jeg har ment, at Lovens Gjennemførelse vilde faae en heldig Virkning for Landbruget derved, at den bragte Prioritetsrenten ned. Jeg kan derfor ikke være enig med det ærede Medlem for Sørs Amts 2den Valgkreds (Alberti) om den Indflydelse, som Konverteringen formentlig vilde faae paa Prioritetsrentens Nedgang. Jeg kan ikke Andet end føle mig tiltalt af den Understrøm af politisk Indignation, som sandtes i det ærede Medlems Foredrag. Jeg maa sige, det har for mig som Medlem af Udvalget været meget tvivlsomt, hvor vidt det var rigtigt under de nuværende politiske Forhold at give den ærede Finantsminister det Tillidsvotum, som Vedtagelsen af dette